

[Gottschalck-Hansen.]

regler, som knytter sig til denne lovgivning, ansat til 309.300 kr. eller omtrent 3 gange købesummen.

Disse 20.000 m² skal omgående — det er kommunens agt — udstykkes til parcellhuse, til villabebyggelse. Det betyder, at indehaverne af disse grunde, der nu udstykkes, fremtidig in pleno skal forrente det nævnte beløb. Hvis man siger, der er 20.000 m² og grundene er på 1.000 m² stykket, vil der altså blive 20 fremtidige parcellhusejere, som skal forrente 309.300 kr. med 4 pct., eller ca. 12.000 kr. årlig. Det vil sige, at hver enkelt villaejer får en ekstra behæftelse på sin ejendom på 600 kr. om året, og han kan aldrig blive den kvit, han kan aldrig nogen sinde betale sig fri af den.

Jeg synes, at disse eksempler, jeg her har nævnt, taler meget, meget stærkt om, at ordningen måske alligevel er en skamplet på lovgivningen. Jeg tror ikke, loven oprindeligt blev foreslået af ond vilje, tværtimod; jeg tror, der lå en vis idealisme bag den, men hvis man ser den oprindelige lovs udgangspunkt — loven af 20. maj 1933 — og det provenu, som dengang forefandt, 331.000 kr. i alt til deling mellem stat og kommune, og man så ser, at lovgivningsmagten nu opererer med en talstørrelse mellem 100 og 200 mill. kr., så tror jeg, man må erkende, at denne lovgivning ikke længere er tidssvarende, værdig eller anstændig.

For det er jo ikke sælgeren, der hæfter for beløbet. Jeg har aldrig nogen sinde oplevet i de snart mange år, jeg har siddet i finansudvalget, og hvor vi også på statens vegne kæmper meget, at det er sælgeren, der får denne behæftelse, denne uopsigelige prioritet, og det må medvirke og vil medvirke til at fordyre priserne på jorden. Jeg vil være meget taknemlig og villig til at erlægge en ret høj præmie, hvis det ærede medlem blot kan vise mig et eneste eksempel på, at loven om grundværdistigning har virket billiggørende på jordpriserne. Der kan fremvises utallige eksempler på det stik modsatte, og hvis der ikke gribes ind — og

det er altså partiet venstres og vor agt at gøre det nu ved at stille forslag til beslutning, og det vil blive anmeldt i morgen — hvis der ikke gribes ind, så kommer vi ind i den fuldstændig uholdbare situation, hvor staten i sidste instans bliver den største prioritetsindehaver af dansk jord, og det ønsker vi ikke skal ske.

Finansministeren (Poul Hansen): Det er måske ikke overflødigt at gøre opmærksom på, at det, jeg gerne vil gøre et par bemærkninger om, er det lovforslag, vi har til behandling, nemlig forslag til lov om fritagelse for grundskyld til staten samt grundstigningsskyld for skatteåret 1964-65 af landbrugsejendomme. Der blev heroppefra gjort en række bemærkninger, som jeg ikke synes jeg har anledning til at sige noget til.

Først vil jeg gerne takke for udvalgets behandling af forslaget og også takke for, at vi kom overens om det lille problem med de landejendomme, som nu fortsat kan opnå fritagelse. Et par ærede medlemmer har været inde på fortolkning af denne bemærkning i betænkningen. Efter mit skøn skulle det vist være overflødigt at begynde at fortolke den. Så vidt jeg kan se — og det forstår jeg den højterede landbrugsminister er enig med mig i — er bestemmelsen tilstrækkelig klar, som den er. Det er naturligvis ikke regeringens hensigt, at man, hvad skal jeg sige, ved fortolkning i den ene eller den anden retning skal gå uden om denne bestemmelses mening.

Så rejste det ærede medlem hr. Thisted Knudsen spørgsmålet om tilbagebetaling af den grundstigningsskyld, som er erlagt af en række ejendomme, og som vi sådan set er enige om disse ejendomme skal fritages for. Det har vi drøftet under tidligere udvalgsbehandlinger.

Nu synes jeg nok, at det ærede medlem skal være lidt varsom med her at udstede løfter om julegaver, navnlig da det er julegaver, andre skal svare til, for jeg tror nok, det ærede medlem må være enig med mig i, at sådanne tilbagebetalinger jo ikke kan